

10. På skidorna.

Några veckor därefter var fångsten slut, snö betäckte marken, träden stodo helhvita, och forsen mullrade helt doft. Från det snöbetäckta pörtet på holmen vid de röda hållarna ledde intet spår, ingen stig; allt var hvitt. Det såg ut som människor aldrig funnits där.

Inne i pörtet däremot var lifligt nog. Man var sysselsatt med att packa och snöra de af Pekka och Pavo samlade skinnen på två kälkar. Stödda emot väggarna stodo karlarnas skidor, och Gretti profvade sina på golfvet.

»Hej, Pavo, hvad det skall bli roligt att komma ut nu! Du skall se, att jag skall göra väg åt er. Det skall gå som en dans du, och fars bössa kan jag nog bära, tror du ej det?»

»Jo då, du kan nog bära den, Gretti, från stabben* till muren, och väg kan du nog trampa upp åt oss ungefär lika långt.»

»Vänta du, Pavo, tills jag blir stor som du, så skall du få se på annat. Nu tycker du du kan vara elak mot mig då jag är liten, men vänta du!» sade hon och såg morsk ut.

»Ja, det blir då det,» menade Pavo. »Kom nu hit och profva, om du sitter bra här på kälken. Jag vill profva in stöd åt ryggen din.»

»Får jag åka, du?» sade Gretti helt förvånad. »Hvarför har du då gjort mig skidor?» — »Du får åka då du blir trött.» — »Trött!» sade Gretti stött. »Gick jag med far hit, så kan jag ock gå med er härifrån.»

»Ja, det förstå vi nog att du är duktig, Gretti. Men det blir roligt att åka, skall du få se.»

Gretti envisades icke längre, utan gjorde som Pavo sagt.

»Nu skola vi profva mer, Gretti. Här har du pälsen jag lofvade sy dig,» sade Pekka, och därmed drog han den helsnodda björnungens hud öfver Grettis hufvud. Flickan liknade nu i det närmaste en björnunge.

* Huggkubben.